

ΙΕΡΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΠΡΟΝΟΙΑ ΜΕΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΓΙΛΟΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ».

ΕΤΟΣ Β' | ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1912 | ΑΡΙΘ. 77

«Καὶ ἐγένετο ὅτε συντέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς λόγους τούτους, ἐξέπληρσαντο οἱ ὄχλοι ἐπὶ τῇ διδασκίῃ αὐτοῦ ἣν γὰρ διδάσκων αὐτοῦς καὶ ἐξουσίαν ἔχων καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς».

(Ματθ. ζ', 28, 29).

ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Τὸ αὐριον ἀναγινωσκόμενον ἰερὸν Εὐαγγέλιον εἶνε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς κλήσεως τῶν πρώτων τεσσάρων μαθητῶν τοῦ Κυρίου εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα.

Τὸ γεγονός τοῦτο τῆς κλήσεως τῶν πρώτων μαθητῶν περιέγραψαν ὅλοι οἱ Εὐαγγελισταί, καὶ ἡμεῖς περὶ τοῦ γεγονότος τούτου ἀπαξ ἢ δις ἐλαλήσαμεν κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐκείνας, ὅτε συνέπεσεν ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐν λόγῳ περικοπῶν εἰς ἄλλους Εὐαγγελιστάς.

Τὴν αὐριον Κυριακὴν ἡ ἀνάγνωσις εἰνεῖται τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν. Εἶνε δὲ μάλιστα ἡ πρώτη Κυριακὴ, ἀπὸ τῆς ὁποίας γίνεται ἕναρξίς τῆς ἀναγνώσεως εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν ἱερὸν Εὐαγγέλιον, διότι ὡς γνωρίζετε, εὐσεβεῖς μου ἀναγνώσται, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ Ὀρθοδόξῳ πάντα τὰ Εὐαγγελικὰ ἀναγνώσματα ἔχουσι τὴν ὠρισμένην τάξιν καὶ σειρὰν των.

Οὕτω πρῶτον μὲν ἔρχεται τὸ κατ' ἐξοχὴν πνευματικὸν Εὐαγγέ-

λιον, τὸ κατὰ Ἰωάννην, τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ ἀπαρχὴ καὶ ὁ στέφανος τῶν Εὐαγγελίων, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνάγνωσις ἄρχεται ἀπὸ τῆς κατ' ἐξοχὴν ἐξοχωτάτης τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέρας, τοῦ στεφάνου τρόπον τινὰ τῶν ἡμερῶν, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τοῦ Πάσχα, καὶ περατοῦται εἰς τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία εἶνε ἐπίσης μεγίστη ἑορτὴ, διότι εἶνε ἡ γενέθλιος τῆς Ἐκκλησίας ἡμέρα.

Δεύτερον ἄρχεται ἀπὸ τῆς Κυριακῆς μετὰ τὴν Πεντηκοστήν ἡ ἀνάγνωσις εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν διὰ τὸν περιούσιον τοῦ Κυρίου λαόν, τοὺς Ἑβραίους, γεγραμμένον καὶ διὰ τοῦτο καὶ Ἑβραϊκόν, ὡς ἐκ τοῦ προσώπου, ὑφ' οὗ ἐγράφη, καὶ τοῦ λαοῦ, πρὸς ὃν ἀπευθύνεται, καὶ τοῦ σκοποῦ, οὗτινος στοχάζεται, ἐπονομαζόμενον Εὐαγγέλιον τὸ κατὰ Ματθαῖον, ὅπερ περαίνεται κατὰ τὴν Κυριακὴν τὴν προπαρελθούσαν, τὴν πρὸ τῆς Κυριακῆς τῆς προηγουμένης τῆς ἑορτῆς τῆς παγκοσμίου ὑψώσεως τοῦ Τιμίτου Σταυροῦ.

Τρίτον ἔρχεται τὸ κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνικὸν λεγόμενον Εὐαγγέλιον τὸ κατὰ Λουκᾶν, ὅπερ ἐγράφη διὰ τοὺς ἐξ ἔθνῶν Χριστιανούς, τοὺς Ἕλληνας, μὲ ὑψος λόγου ἑλληνικοῦ ἐκλαμπρότατον καὶ μὲ ὑψος νοημάτων θαυμασιώτατον, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς αὐριον Κυριακῆς μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ Κυριακὴν καὶ λήγον μετὰ τῶν ἑορτῶν τοῦ Δωδεκαημέρου.

Τέταρτον δὲ καὶ τελευταῖον ἔρχεται τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον, ἀναγινωσκόμενον κυρίως κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰ Σάββατα τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, καὶ ἀποκαλούμενον τὸ κατ' ἐξοχὴν Ρωμαϊκὸν Εὐαγγέλιον, ὡς ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ Μάρκου, ἀκολουθοῦ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὑφ' οὗ Μάρκου ἐγράφη καὶ ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ, δι' ὃν ἐξεδόθη.

Ἄν ἐξαιρέσωμεν τὸ κατὰ Ἰωάννην πνευματικὸν Εὐαγγέλιον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνάγνωσις ἐπ' Ἐκκλησίας κατὰ τὸ Μ. Πάσχα ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἀνάρχου καὶ αἰωνίου ὑπάρξεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ δευτέρου δηλονότι προσώπου τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου Τριάδος «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος», εἰς τὰ λοιπὰ εὐαγγέλια, ἅτινα περιέχουσι τὴν ἐν χρόνῳ γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐξιστοροῦσι τὸν βίον, τὴν διδασκαλίαν, τὰ θαύματα, τὸν θάνατον, τὴν ἀνάστασιν

τοῦ Κυρίου, ἡ ἐπ' Ἐκκλησίας ἀνάγνωσις αὐτῶν ἄρχεται ἀπὸ τοῦ σημεῖου τῆς κλήσεως τῶν πρώτων μαθητῶν εἰς τὸ Ἀποστολικὸν ἀξίωμα, ἢτοι ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς κλήσεως τῶν Ἀποστόλων, τῶν ὁργάνων δηλ. ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐκλεγέντα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκήρυξαν εἰς πᾶσαν τὴν γῆν καὶ συνέγραψαν καὶ παρέδωκαν ἡμῖν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνάγνωσις ἐμελλε νὰ καταστῇ τὸ ἐντρύφημα, τὸ φῶς, ἡ ἀλήθεια, ἡ ζωὴ καὶ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Λοιπὸν κατὰ ταῦτα ἀπὸ τῆς αὐριον Κυριακῆς ποιούμεθα ἕναρξιν τῆς ἀναγνώσεως εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ὡς πρῶτον Εὐαγγέλιον ἀναγινώσκουμεν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς κλήσεως τῶν πρώτων Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ἀκούσαντες ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Γαλιλαίας τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ, ἰδόντες τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, καὶ ἀποδεξάμενοι τὴν πρόσκλησιν τοῦ Κυρίου εἰπόντες αὐτοῖς «δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων», «καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα καὶ πατέρα καὶ μητέρα καὶ οἰκίας καὶ ἀγροὺς καὶ πλοῖα καὶ δίκτυα ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ.

Ἐκαστος Εὐαγγελιστῆς ἐν τῇ ἐξιστορήσει τοῦ αὐτοῦ γεγονότος θέτει καὶ τὸν τύπον καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ἀτομικότητός του, καὶ διὰ

τοῦτο μία διήγησις καὶ ἐξιστόρησις ἐνὸς πράγματος, διαφέρει κατὰ πολλὰ τῆς διηγήσεως περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, τῆς γενομένης παρ' ἄλλου Εὐαγγελιστοῦ. Τοῦτο δὲ παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸ περὶ τῆς κλήσεως τῶν πρώτων μαθητῶν ἀναγινωσκόμενον τὴν αὐριον Κυριακὴν Ἰερὸν Εὐαγγέλιον.

Τὸ τῆς αὐριον Εὐαγγέλιον μνημονεύει ἐνὸς σπουδαιοτάτου καὶ θαυμασιωτάτου περιστατικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀληθῶς παρεσιωπήθη παρὰ τῶν ἄλλων Εὐαγγελιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπλῶς ἐξιστόρησαν διηγεριπατῶν ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε πρῶτον δύο ἀδελφούς, τὸν Σίμωνα καὶ τὸν Ἀνδρέαν, βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν, τοὺς ὁποῖους καὶ ἐκάλεσεν, εἶτα δὲ δύο ἄλλους ἀδελφούς Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην ἐπιδιορθοῦντας τὰ δίκτυά των καὶ ἐκάλεσε καὶ αὐτούς. Ὁ Λουκᾶς δὲν ἀρκεῖται εἰς ταῦτα μόνον τὰ δύο σημεῖα, ἀλλ' ἐξιστορεῖ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα περιστατικά, τὰ ὁποῖα συνέβησαν πρὸ τῆς κλήσεως κυρίως καὶ κατὰ τὴν κλήσιν καὶ ἀποσιωπᾷ τὰ μετὰ τὴν κλήσιν τῶν Ἀποστόλων λαβόντα χώραν, τὰ ὁποῖα περιέγραψαν οἱ ἄλλοι Εὐαγγελισταί.

Ὁ Λουκᾶς πρῶτον ἀναφέρει τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκεῖ εἰς τὴν παραθαλασσίαν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐκήρυξεν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὸν πανταχό-

θεν συρρέυσαντα ἐκεῖ ἀπειροπληθῆ λαόν, ὅστις συνωθεῖτο ἐκεῖ, δι' ὃ καὶ ἠναγκάσθη ὁ Ἰησοῦς νὰ ἐμβῆ εἰς ἓν ἐκ τῶν ἐκεῖ πλοίων τὸ τοῦ Σίμωνος, ὅπου καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους· δευτέρον ἀναφέρει τὸ θαῦμα τῆς ἐν πλήρει καὶ μέσῃ ἡμέρᾳ ἐκτάκτου καὶ μοναδικῆς ἄγρας ἰχθύων, ὅτε εἶπεν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὸν Πέτρον «ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν», ὅποτε καὶ περιέκλεισαν τόσον πολλὸν πλῆθος ἰχθύων, ὥστε ἐκ τοῦ βάρους, τοῦ μεγέθους καὶ τῆς μεγάλης ποσότητος αὐτῶν διερρήγνυτο τὸ δίκτυον. Τρίτον ἀναφέρει τὸ θάμβος καὶ τὸν φόβον, ὅστις κατέλαβε τὸν Πέτρον, καὶ ἦλθε καὶ προσέπεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ Ἰησοῦ παρακαλῶν αὐτὸν καὶ λέγων «ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε», καὶ τὴν τότε γενομένην ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ ἐν εἴδει ἀπαντήσεως πρόσκλησιν πρὸς τὸν Πέτρον «μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσει ζωγρῶν». Ὡστε τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῶν ἄλλων Εὐαγγελιστῶν περὶ τοῦ Ἀνδρέου καὶ τοῦ Πέτρου «βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν», περὶ δὲ τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου «καταρτίζοντας τὰ δίκτυα», ἀναφέρονται τὸ μὲν πρῶτον εἰς τὸ γεγονός τοῦτο τῆς κατὰ προσταγὴν τοῦ Κυρίου ἀλιείας «χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν» τὸ δὲ δευτέρον «καταρτίζοντας τὰ δίκτυα» εἰς τὴν μετὰ

τὴν ἀλιευτικὴν ταύτην ἐργασίαν καὶ ἄγραν, ἐπισκευὴν καὶ ἐπιδιορθώσιν τῶν δικτύων τῶν βλαβέντων ἐκ τῆς μεγάλης ἄγρας τῶν ἰχθύων τὰ ὁποῖα συνέκλεισαν εἰς τὰ δίκτυά των οἱ ἀπόστολοι.

Αἱ ὑπὸ τοῦ Λουκᾶ προστιθέμεναι εἰς τὸ γεγονός τοῦτο τῆς κλήσεως τῶν Ἀποστόλων λεπτομέρειαι αὗται ἀποτελοῦσι τὸ χαριέστατον περιεχόμενον τῶν ῥημάτων τῆς ζωῆς, τὰ ὁποῖα περιέχει τὸ τὴν αὐριον ἀναγινωσκόμενον Ἰερὸν κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον, οὐτινος ἡ ὅλη οἰκονομία εἶνε τοιαύτη τις: Περιερχόμενος καὶ κηρύσσων ὁ Ἰησοῦς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἧς αὐτὸς ἦτον ὁ κομιστής, τόσον πολὺ εἶχε διεγείρη τὴν προσοχὴν καὶ τὸ διαφέρον τοῦ λαοῦ καὶ ἰδίως τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ἡ ὁποῖα καὶ ἀποτελεῖ πάντοτε καὶ πανταχοῦ τὴν βᾶσιν καὶ τὸ θεμέλιον πάσης κοινωνίας, ὥστε πανταχόθεν συνέρρεον ὅπουδήποτε ἠκούετο ὅτι κηρύττει ὁ Ἰησοῦς, ἀθρόοι οἱ λαοί, πλήρεις πόθου καὶ καυστικῆς δίψης ν' ἀκούσωσι καὶ χορτασθῶσιν ἀπὸ τῶν ῥημάτων τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἧτις ἀπ' αὐτοῦ ἐξεπορεύετο. Κατὰ μίαν τοιαύτην εὐτυχῆ ἡμέραν εὐρέθη παρὰ τὴν λίμνην Γεννησαρὲτ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ὄχλος πολλὸς συνωστίζετο περὶ τὸν Ἰησοῦν, δι' ὅπερ καὶ ἠναγκάσθη, ἵνα γίνηται ἀκουστός νὰ μεταχειρισθῆ ὡς βῆμα καὶ ἄμβωνα τοῦ

λαοῦ ἐν πλοῖον, ἐκ τοῦ ὁποῖου οἱ ἀλιεῖς ἀποβάαντες εἰς τὴν ξηρὰν ἐπλυναν τὰ δίκτυά των, ἀφοῦ καθ' ὅλην τὴν νύκτα κοπιάσαντες καὶ ταλαιπωρηθέντες οὐδὲν κατώρθωσαν νὰ συλλάβωσιν. Ἐκ τοῦ πλοίου τοῦτου, μικρὸν ἀπομακρυνθέντος ἀπὸ τὴν παραλίαν, ἤρχισε νὰ διδάσκη τοὺς ὄχλους, ἀφ' οὗ πρῶτον προϋνόησε νὰ καλέσῃ τοὺς ἀλιεῖς τῶν πλοιαρίων ἐκείνων ὡς Ἀποστόλους τοῦ καθ' ἡν στιγμήν «ἀπέπλυνον τὰ δίκτυά των», ἧτοι ἠσχολοῦντο εἰς τὸ ταπεινότερον εἶδος ταπεινῆς ἀλιευτικῆς τέχνης καὶ ἐργασίας.

Ῥητῶς μνημονεύεται ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τὸ «ἀποπλύναντες τὰ δίκτυα», ἵνα μάθωμεν ὅτι οὐδεμία ἐντιμὸς ἐργασία, ὅσονδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἢ φαίνεται ταπεινή, φέρει ὄνειδος, διότι μόνῃ ἢ ἀργία εἶνε ὄνειδος καὶ αἴσχος εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἐξεπίτηδες δὲ ἐκάλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητάς των, καθ' ἡν ὥραν ἀπέπλυναν τὰ δίκτυά των, ἵνα δηλωθῆ ὁπόσῃ τιμῆς ἠξίωσεν ὁ Ἰησοῦς τὴν ἐργατικὴν τάξιν, τὴν φιλόπονον ὡς μέλισσαν, τὴν ἀποζῶσαν ἐκ τοῦ ἰδρωτός αὐτῆς ἐντίμως, τὴν ἐλπίζουσαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ στηριζομένην καὶ ἀναπαυομένην ἐπὶ τὰς ἰδίας τῆς δυνάμεις.

Ἐκ τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ὅπου τὰ κατώτερα κοινωνικὰ στρώματα, ἐκάλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητάς του, διότι ἐκ τῶν κατω-

τέρων τούτων ἐργατικῶν στρωμάτων, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ὑψοῦται ἡ ἀρετὴ, ἐν ᾗ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καταβαίνει ἡ πολυτέλεια, ἡ ἀσωτεία καὶ ἡ διαφθορά. Ὅταν δὲ ἡ ἐργατικὴ τάξις ἀκούῃ εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐκτελῇ τὰς ἐντολὰς τοῦ Εὐαγγελίου, τότε αὐτὴ καθίσταται ἡ βᾶσις ἡ ὑγιής καὶ τὸ θε-

μέλιον τῆς πολιτείας, ἡ ἀληθῆς ἰσχὺς τῶν ἐθνῶν καὶ τὸ ἀσφαλίστατον προσκλήνυμα τοῦ ἀνατέλλοντος ἀδύτου μεγαλείου των.

Τὰ ἄλλα ῥήματα τῆς ζωῆς καὶ τὰ ζωηφόρα διδάγματα, ὅσα ἐκπορεύονται ἀπὸ τὸ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα τῆς αὐριον, ἐς ἄλλοτε.

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΙΟΝΙΟΣ

Τὸ παρὰ πόδας περιπούλαστον ἄρθρον εἰς προῖόν τοῦ θεκιμωτάτου καλάμου τοῦ πολυτίμου ἡμῶν συνεργάτου Παν. Ἀρχιμανδρίτου καὶ διευθυντοῦ τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς κ. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου. Δημοσιευθὲν τὸ πρῶτον [ἐν τῷ «Αἰολικῷ Ἀστέρει», τῷ ἀξιόσυστάτῳ τῶν Κυθωνιῶν περιοδικῷ, μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαριστήσεως ἀναδημοσιεύομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Ι. Πολυκάρπου» καὶ δὴ τῶν ἐν τῇ εὐσεβείᾳ τῆς Σμύρνης πόλει, ἐνδιαφερομένων τὰ μάλιστα ἐκ γνωρίσασιν τοὺς ἐν Χριστῷ ἄθλους τῶν ἁγίων τῆς πόλεως ταύτης ἀνθρώπων, οἵτινες ὡς ἀστῆρες ἀειλαμπεῖς καταγλαύζουσι τὸ στερῆμα τῆς Ἀποστολικῆς τῶν Σμυρναίων Ἐκκλησίας.

Ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβιος, ἀναγράφας τὰ κατὰ τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης, ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς ἐπιστολῆς τῶν Σμυρναίων Χριστιανῶν, προσέθηκεν ὅτι ἐν τῇ περὶ Πολυκάρπου γραφῇ συνεξετίθεντο καὶ ἄλλα μαρτύρια τῶν ἐν Σμύρνη μαρτύρων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐν οἷς «περιβόητος μάρτυς εἰς τις ἐγνωρίζετο Πιόνιος». Τούτου τὰς ὁμολογίας καὶ τὴν παρηγορίαν τοῦ λόγου καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀπολογίας, τὰς διδασκαλι-

κὰς δημηγορίας, τὰς δεξιώσεις καὶ παραμυθίας τῶν κατὰ τὸν διωγμὸν συλληφθέντων καὶ μετ' αὐτοῦ φυλακισθέντων, τὰς βασάνους, αἱ ὑπέμεινε, καὶ τὰς ἀληθόνας, τὰς καθηλώσεις καὶ τὴν ἐπὶ τῆς πυρᾶς καρτερίαν, τὴν θαυμαστὴν τελευτήν, δύνανται νὰ μάθωσιν οἱ ἐπιθυμοῦντες, προσεπιλέγει ὁ Εὐσέβιος, ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ συγγράμματος περὶ τῶν ἀρχαίων μαρτυρίων. Καὶ τὸ μὲν σύγγραμμα αὐτοῦ τοῦτο δυστυχῶς, ἀπώλετο, ἐσώθη ὅμως τὸ μαρτύριον

τοῦ ὄντως περιβόητου μάρτυρος Πιόνιου, τοιοῦτον ὅποιον συνοπτικῶς αὐτὸ ἀναγράφει ὁ ἱστορικὸς. Αἱ ἐπὶ τοῦ μαρτυρίου τούτου κριτικαὶ μελέται καὶ ἐπιστασίαι ἀπέδειξαν τὴν ἀναμφισβήτητον ἱστορικὴν πραγματικότητα αὐτοῦ καὶ τὴν ἐντεῦθεν ὄλως ἔκτακτον ἱστορικὴν ἀξίαν.

Ὁ Πιόνιος, καίτοι χριστιανὸς Πρεσβύτερος, ἦτο λίαν συμπαθὲς πρόσωπον ἐν Σμύρνη παρὰ τοῖς Ἔθνικοις διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ μόρφωσιν καὶ τὴν εὐγλωττίαν. Τούτου ἕνεκα τὸ μαρτύριόν του ἀπέβη, κατὰ τὰ διάφορα στάδια αὐτοῦ, μέγα διὰ τὴν Σμύρνην γεγονός, πολλῶ μᾶλλον ὅτι καὶ οἱ Ἔθνικοι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Σμύρνης ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς δημοσιεύσεως τοῦ σχετικοῦ πρὸς τὸν διωγμὸν διατάγματος τοῦ Αὐτοκράτορος Δεκίου προσεπάθησαν νὰ παρασύρῳσι τοὺς Χριστιανούς εἰς ἀποστασίαν, ἐποφελούμενοι ἐκ τῆς καταπλήξεως τὴν ὁποίαν παρήγαγε τὸ διάταγμα. Διότι μετὰ μακρὰν σχετικῶς γαλήνην, μετὰ τὴν πιστευθεῖσαν κατάπαυσιν τῶν ἀπηνεστάτων διωγμῶν ἐμορφώθη νέα γενεὰ τῶν Χριστιανῶν, ξένη πρὸς τὴν μεγάλην τῶν διωγμῶν δοκιμασίαν, ἐστερημένη τοῦ μεγάλου ἠθικοῦ σθένους τῆς ὑποβολῆς ὑπὸ τὰς βασάνους, ἢ, τοῦλάχιστον, ἀδοκίμαστοι τούτων ὄντες Χριστιανοὶ συνέζων εἰρηνικῶς ἐφ' ἱκανὰ ἤδη ἔτη μετὰ τῶν Ἐθνικῶν, ὅθεν ἦτο δυνατὸν νὰ καταστῇ οὕτω προσφιλεῖς εἰς τοὺς τελευταίους τούτους ὁ Χρι-

στιανὸς Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας Σμύρνης Πιόνιος.

Δυστυχῶς δ' ὅπως καὶ ἀλλαγῶ οὕτω καὶ ἐν Σμύρνη ἅμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ διατάγματος τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Δεκίου, τῷ 250, πολλοὶ ἀπεστάτησαν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτὸς ὁ Ἐπίσκοπος Εὐκτήμων, ἀνάξιος διάδοχος τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου, ἐθυσίασεν εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἐπὶ πλέον συνέπραξε μετὰ τῶν διωκτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Εὐκτήμονος δὲν εἶχεν εἰσδύσει ὁ Χριστιανισμὸς καὶ δὲν εἶχε ὄψει βαθείας ὀρίσας. Ἐπομένως ἐν τῇ πρώτῃ δοκιμασίᾳ ὁ Εὐκτήμων εὐρέθη, οἷος πάντοτε βεβαίως ὑπῆρξε, ξένος πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Ἀποστατήσας ἀπ' αὐτοῦ ἐγένετο ἱερεὺς τῶν ψευδῶν θεῶν ὁ ἀνίερος. Οἰκοθεν δ' ἐννεῖται ὁποῖαν χαρὰν ἠσθάνθησαν οἱ Ἐθνικοὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Σμύρνης. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι δὲν περιωρίσθησαν μόνον εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς μεγάλης χαρᾶς των ἐπὶ τῇ συμφορᾷ τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ ἠθέλησαν νὰ ὠφεληθῶσιν ἐξ αὐτῆς, εἰς τὸν Ἰουδαϊσμὸν παρασύροντες τοὺς ὀλιγοψυχῶντας Χριστιανούς. Πολλοὶ τῶν τοιούτων Χριστιανῶν καθίσταντο διὰ τὸν καταλαβόντα αὐτοὺς φόβον γέλωτος αἰτία, τῶν τε Ἰουδαίων καὶ τῶν Ἐθνικῶν. Ἡ χριστιανικὴ Κοινότης τῆς Σμύρνης ἐφαίνετο τέλει ἀποσυντεθεισα. Τὴν 23 Φεβρουαρίου ἡμέραν τῆς μεγίστης ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου, τοῦ

καυχήματος τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁλοκλήρου, μόνον εἰς Χριστιανός, ὁ Ἀσκληπιάδης, μία Χριστιανή, ἡ Σαβίνα, προσήλθον ἵνα συνσποράσῃ μετὰ τοῦ Πρεσβυτέρου Πιονίου. Ἐνεκα τοῦ κρατήσαντος φόβου οὐδεὶς ἕτερος ἐτόλμησε ἰὰ προσέλθῃ εἰς τὴν ἑορτήν. Μόλις δ' ἐπρόφθασεν ὁ ἅγιος Πρεσβύτερος ἵνα τελέσῃ τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἵνα κοινωνήσῃ αὐτὸς καὶ ἵνα μεταδώσῃ εἰς τοὺς λοιπούς. Προέβλεπεν, ἄλλως τε, ἀπὸ τῆς προτετραίας ἤδη, ὅτι θὰ συνελομβάνετο. Ὅθεν ὅταν ὁ νεωκόρος Πολέμων, γενικὸς ἐπιστάτης ἐπὶ τοῦ ἐν Σμύρνη ναοῦ εἰς τιμὴν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης καὶ δημοτικὸς τῆς Σμύρνης ἀρχων, ἦλθε πρὸς σύλληψιν τοῦ Πιονίου μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ εὗρεν αὐτοὺς ἐτοιμοὺς καὶ ἀναμένοντας μάλιστα. Ὁ Πιόνιος, λαβὼν κλωστὰς ἀλύσεις τρεῖς, περιέθηκε περὶ τὸν τράχηλον ἑαυτοῦ, τῆς Σαβίνης καὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου, δηλῶν διὰ τούτου ὅτι ἐκουσίως θὰ παρεδίδοτο ἵνα ἀπαχθῇ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν τόπον προσφορᾶς θυσίας καὶ «μιαροφαγίας» τ. ἔ. βρώσεως ἐκ τῶν θυμάτων τῆς εἰς τοὺς θεοὺς προσφορᾶς θυσίας. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐτοιμασίᾳ εὗρεν ὁ Πολέμων τὸν Πιόνιον, τὴν Σαβίνην καὶ τὸν Ἀσκληπιάδην, ἐν τῷ οἴκῳ, ὅπου τὸ μυστήριον τῆς θείας ἐτελέσθη Εὐχαριστίας.

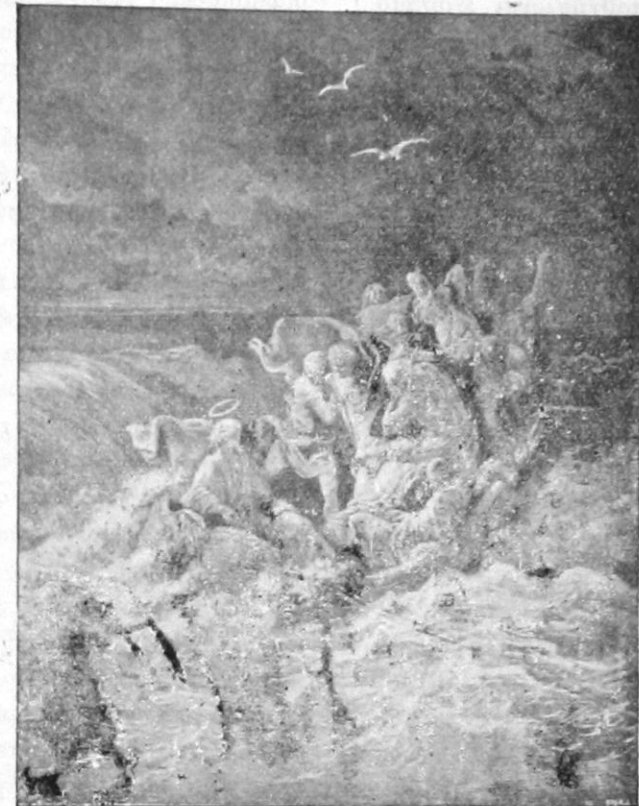
Ὁ Πολέμων μόλις εἶδεν αὐτοὺς πε. Γνωρίζετε βεβαίως τὸ διάταγμα

τοῦ Αὐτοκράτορος, κατὰ τὸ δόποιον διατάσσει ἵνα προσφέρητε θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς. Ὁ Πιόνιος ἀπήνητης: Γνωρίζομεν τὰ προστάγματα τοῦ Θεοῦ ἐν οἷς διατάσσει ἡμᾶς, μόνον Αὐτὸν ἵνα προσκυνῶμεν. Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐδήλου τὴν σταθερὰν καὶ ἀκλόνητον ἀπόφασιν τοῦ Πιονίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἵνα ἐμμένωσιν ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει καὶ ἵνα θυσιασθῶσιν ὑπὲρ αὐτῆς. Ἦλπιζεν οὐχ ἦτον ὁ Πολέμων ὅτι θὰ ἐπειθεν ἢ θὰ ἠνάγκασεν αὐτούς, ὅθεν εἶπεν, ἔλθετε εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐκεῖ θὰ πεισθῆτε. Οὕτω δὲ ὁ Πιόνιος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Σαβίνης καὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου ἀπήγετο εἰς τὴν ἀγορὰν. Ἡ σύλληψις αὐτοῦ ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐγνώσθη καθ' ὅλην τὴν Σμύρνην. Πλήθος ἄπειρον, ἰδίως γυναικῶν, Ἰουδαίων καὶ Ἐθνικῶν, προσέτρεξεν ἵνα ἴδῃ τὸν Πιόνιον. Ὅλη ἡ ἀγορά, ὅλαι αἱ γωνίαι αὐτῆς, αἱ στοαί, μάλιστα ἡ ἀνατολική, ὅπου ὠδηγεῖτο ὁ Πιόνιος, ἦσαν πλήρεις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Ἰουδαϊκοῦ ὄχλου, συνωθουμένου πρὸς εὗρεσιν θέσεως. Πολλοὶ ἐστάθησαν ἐπὶ τῶν βάθρων καὶ ἐπὶ τῶν κιβωτίων ὅπως καλύτερα ἴδωσιν. Ἰκανοὶ προσήρχοντο οὐχὶ ἀπλῶς ἐκ περιεργείας ἀλλ' ἐκ μεγάλου ἐνδιαφέροντος, ἐλπίζοντες ὅτι ὁ Πιόνιος, διαπρεπὴς ῥήτωρ καὶ συγγραφεύς, θ' ἀπελογεῖτο πάντως καὶ θ' ἀπήγγελε δημηγορίαν τινά. Ἀλλὰ μέγα μέρος τοῦ ὄχλου προσέτρεξεν ἐκ περιεργείας, ἣν ἐπηύξησε τὸ θέα-

μα τοῦ Πιονίου καὶ τῶν δύο ἄλλων ἐχόντων τὰς ἀλύσεις περὶ τὸν τράχηλον.

Ἔστησαν λοιπὸν τὸν Πιόνιον, τὸν Ἀσκληπιάδην, τὴν Σαβίνην εἰς

νίος, φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν λαὸν ἤρξατο θαυμασιωτάτης δημηγορίας. «Ἄνδρες, οἱ ἐπὶ τῷ κάλλει Σμύρνης καυχώμενοι, οἱ ἐπὶ τοῦ Μέλητος, ὡς πατέ,

«Καὶ κατέβη λαίλαψ ἀνέμου εἰς τὴν λίμνην καὶ συνεπληρώθη καὶ ἐκινδύνευον. Προσελθόντες δὲ διήγειραν αὐτὸν ἕγοντες ἐπιστάτα, ἐπιστάτα, ἀπεκλύμεθα».

(Λουκ. γ', 22-24).

τὸ μέσον, ὁ δὲ Πολέμων εἶπε. «Καλὸν ὑμᾶς ἐστίν, ὦ Πιόνιε, πειθοχῆσαι, καθὰ καὶ πάντες, καὶ ἐπιθύσαι ἵνα μὴ κολασθῆτε». Ὁ Πιόνιος

Ὀμήρῳ σεμνυόμενοι, καὶ οὔτινες ἐν ὑμῖν Ἰουδαίων συμπάρεσιν, ἀκούσατέ μου». Μετὰ πολλῆς τῆς λεπτότητος ψέγων τοὺς Ἕλληνας τῆς

Σμύρνης γελώντας διὰ τὰς συμφορὰς τῶν Χριστιανῶν, ὑπέμνησε τὸ τοῦ Ὁμήρου.

«Οὐχ ὁσίη, κατέμνησιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι», ὑποδείξας, κατὰ τὸν μέγαν ποιητὴν, ὅτι οὐχ ὅσιν ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσι καυχᾶσθαι. Στρεφόμενος δὲ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ὁ χριστιανὸς ῥήτωρ ὑπενθυμίζει πλείστας διατάξεις τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου καὶ τῆς ἁγίας Γραφῆς καθόλου, ἐπιβαλλούσας οὐχὶ τὴν χαρὰν ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων κηκοῖς, ἀλλὰ τὴν βοήθειαν αὐτῶν. Ἐγὼ, λέγει ὁ Πιόνιος, πειθόμενος τῷ ἐμῷ διδασκάλῳ, ὅφ' ὄν ἐννοεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, προτιμῶ ν' ἀποθάνω ἢ νὰ παραβῶ τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ ἀγωνίζομαι νὰ μὴ ἀλλάξω ἐκεῖνα, αἵτινα τὸ πρῶτον ἐμαθόν, ἔπειτα καὶ ἐδίδαξα. Τίνων λοιπὸν καταγελῶσιν οἱ Ἰουδαῖοι ἀσυμπαθῶς; Κἂν ἔτι ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἐχθροὶ αὐτῶν εἴμεθα, ὡς λέγουσιν αὐτοί, ἀλλ' ἀνθρώποι εἴμεθα καὶ δι' ἀδικηθέντες. Τίνας ἠδικήσαμεν; τίνας ἐφονεύσαμεν; τίνας ἐδιώξαμεν; τίνας εἰδωλολατρεῖν ἠναγκάσαμεν; Εἰς ταῦτα ὁ Πιόνιος, διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ πολυμαθείας, προσέθηκεν ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν Ἰσραηλιτῶν πλείστα παραδείγματα ἀποστασίας αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀληθ. ὡς θρησκείας καὶ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως.

Ἀλλὰ ζητοῦσιν, ἐπέειπε, διατινὲς τῶν Χριστιανῶν μὴ βιασθέντες

προσηλθόν καὶ ἐθνύσιασαν, τοῦτο δὲ καθιστῶσιν αἰτίαν κητηγορίας καθ' ὅλων γενικῶς τῶν Χριστιανῶν. Νομίζατε τὰ παρόντα ὅμοια πρὸς ἄλωνα. Ποῖος σωρὸς εἶνε μεγαλύτερος, τοῦ ἀχύρου ἢ τοῦ σίτου; ὅταν διακαθαίρει ὁ γεωργὸς διὰ τοῦ πτύου τὸν ἄλωνα τὸ μὲν ἀχυρον εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μεταφέρεται, ἐνῶ ὁ σῖτος μένει. Ἴδετε πάλιν τὴν εἰς τὴν θάλασσαν βαλλομένην σαγήνην· μήπως πάντα τὰ ὑπ' αὐτῆς συναγόμενα εἶνε εὐχρηστα; Οὕτω λοιπὸν καὶ τὰ παρόντα. Ὡς ἄδικοι ἢ ὡς δίκαιοι πάσχομεν ταῦτα; ἐὰν μὲν ὡς ἄδικοι πῶς νομίζετε ὅτι καὶ ὑμεῖς θὰ πάθητε τὰ αὐτά; ὡς δίκαιοι; ἀλλὰ τῶν δικαίων πασχόντων ποῖαν ὑμεῖς ἐλπίδα ἔχετε; «Εἰ γὰρ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἀσεβῆς καὶ ἁμαρτωλὸς ποῦ φανεῖται»; Ταῦτα εἰπὼν ὁ Πιόνιος ὑπέδειξε τὴν μέλλουσαν κρίσιν, ἐκ τῶν ἰδίων δὲ ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην περιηγήσεων καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ γνώσεων προσήγαγε παραδείγματα φυσικῶν καταστροφῶν καὶ ἀλλοιώσεων ἵνα παραστήσῃ ἐμφαντικώτερον τὴν μέλλουσαν κρίσιν. Κατέληξε δὲ τὴν μακρὰν αὐτοῦ δημηγορίαν δηλώσας μετ' ἀκραδάντου πεποιθήσεως «τοῖς λεγομένοις θεοῖς ὑμῶν οὐ λατρεύομεν καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ οὐ προσκυνοῦμεν».

(Ἀκολουθεῖ)

ἨΘΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου).

Ῥθούμενοι ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀγ. Πνεύματος, οἱ μὲν ἤρχοντο καὶ ἐξωμολογοῦντο δημοσίᾳ τὰς ἁμαρτίας των· ἄλλοι, ζῶντες πρότερον διὰ τῆς μαγείας, ἔκαυσαν ἄνευ δισταγμοῦ τὰ πολύτιμά των βιβλία· ὅλοι τέλος ἐνθουσιωδῶς ἐμμερτύρησαν τὴν Εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν. Οὕτως ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐνήργησεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ με δύναιμι καὶ ζωτικότητα σπανίως ἀλλαγῶν πραγματοποιηθεῖσαν.

Τὸν ἀπόστολον Παῦλον διεδέχθη ὁ Τιμόθεος, ὅστις ἐν αὐτῇ τῇ Ἐφέσῳ, ἔλαβε τὰς δύο ἐπ' ὀνόματί του ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ σωζομένης ἐπιστολάς. Οἰκοθεν δ' ἐννοεῖται ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἐφέου ἤκουσε τὰ πολύτιμα διδάγματα τῶν ἐπιστολῶν τούτων. Ἀλλὰ πλὴν τούτου ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἐφέου ἔσχε κατὰ πολυτιμότερον· ἔλαβεν ἐπ' ὀνόματί της ἐπιστολήν, τὴν πρὸς Ἐφεσίους, μίαν τῶν βαθυτάτων, τῶν ὑψηλοτάτων εἰς ἐννοίας καὶ συνάμα πρακτικωτάτων ἐπιστολῶν τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

Τέλος, μετὰ τὸν Παῦλον καὶ Τιμόθεον, ἦλθεν ὁ ἀπόστολος τῆς ἀγάπης, ὁ Ἰωάννης, ὁ στενὸς φίλος

τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην τὸ οὐράνιον τέλος τοῦ μακροῦ του σταδίου.

Πιθανῶς δὲ πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς Ἐφέσου ἔγραψε τὴν πρώτην τῶν τριῶν ἐπιστολῶν του, ἐν ᾗ συγκεφαλαιοῦται εἰς δύο λέξεις, ἡ σκέψις του καὶ ἡ ψυχὴ του, ἦτοι: Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη δι' ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα ἀγάπη δι' αὐτὸν καὶ διὰ τοὺς ἀδελφούς μας. Μεγάλα ὄθεν καὶ πολυάριθμα ὑπῆρξαν τὰ προνόμια τῆς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην εὐνοηθείσης ταύτης Ἐκκλησίας· μεγάλη ὅμως ὡσαύτως καὶ φοβερά ἡ εὐθύνη της ἀπέναντι Ἐκείνου ὅστις ἀπαιτεῖνὰ πράττωμεν συμφώνως πρὸς τὰ διδόμενα ὑπ' αὐτοῦ χαρίσματα καὶ δῶρα! Ἐπὶ μακρὸν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἐφέσου ἐτήρησεν ἑαυτὴν εἰς τὸ ὕψος τῆς εὐθύνης της, ἐκκληροῦσα τὸ ἔργον τῆς δραστηριότητος, τῆς καρτερίας καὶ τῆς ὑπομονῆς, διὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς τὴν ἐπροίκισε καὶ τὴν ἐφωδίασε τόσον πλουσίως καὶ οὕτω τεσσαράκοντα ἔτη βραδύτερον ὁ Κύριος ἠδύνατο νὰ μαρτυρήσῃ περὶ αὐτῆς μαρτυρίαν ἣτις ἐκ πρώτης ὄψεως εἶνε ἀξιοζήλευτος. «Γνωρίζω τὰ ἔργα σου, λέγει ὁ Ἰησοῦς, καὶ

τόν κόπον σου καὶ τὴν ὑπομονὴν σου· γνωρίζω πρὸς τοῦτους ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ὑπομείνης τοὺς κακοὺς, καὶ ἐδοκίμασας τοὺς λέγοντας ὅτι εἶνε ἀπόστολοι, χωρὶς νὰ εἶναι, καὶ τοὺς ἀπεκάλυψας ψεύστας· γνωρίζω ὅτι ἔχεις ὑπομονὴν καὶ ἔχεις κοπίαση διὰ τὸ ὄνομά μου, ἀλλὰ δὲν ἐκουράσθης». Πόσον λαμπρὸν ἐγκώμιον!

Ἀναφέρεται εἰς τέσσαρα σημεία, ἅτινα εἶνε τὰ ἐξῆς: α') ἔμμοι ἢ τῆς Ἐφέσου εἰς τὴν ὑγιᾶ διδασκαλίαν, β'), ἐξάσκησις τῶν καθηκόντων τοῦ χριστιανικοῦ βίου γ'), δραστηριότης ἀκούραστος καὶ δ'), ὑπομονὴ ἐν ταῖς θλίψεσι, τὰς ὁποίας ὑφίστατο διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ. Πιστῆ εἰς τὰς πανηγυρικὰς συστάσεις τοὺς ἀποστόλου Παύλου, τὰς ὁποίας οὕτως ἀπύθυνεν εἰς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς τοῦ συναθροισθέντος εἰς τὴν Μίλητον κατὰ πρόσκλησίν του, (Πράξ. Κ', 17 κλπ.) ὅτι δηλ. νὰ προσέχωσιν ἑαυτοὺς καὶ ὄλον τὸ ποίμνιον καθόσον μετὰ τὴν ἄφιξιν του, θὰ ἐπιπέσωσι κατ' αὐτοῦ λύκοι βαρεῖς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου, ὅτι καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων θὰ ἀναφανῶσι ψευδοδιδάσκαλοι, λαλοῦντες διαστραμμένα, δι' ὃ δέον νὰ γρηγορῶσιν, ἵνα μὴ ἀποσπασθῶσιν οἱ μαθηταὶ ἀπ' αὐτῶν, ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἰεφέσου ἠγρύπνησε, καὶ καθ' ἣν ἡμέραν ἀνεφάνησαν οἱ βαρεῖς καὶ ἀρπακτικοὶ λύκοι, οἱ ἐπικινδυνωδέστατοι εἰς τὸ ποίμνιον, οἱ ψευδοδιδάσκαλοι οὗτοι, οἵτινες ὑπὸ προσήματα χριστιανικά, ἀνέτρεπον τὴν

χριστιανικὴν πίστιν, τοὺς ἀνεγνώρισεν καὶ τοὺς ἀπεκάλυψεν.

Ἄλλος ἐπικινδυνωδέστερος ἐχθρὸς τὴν εὐρεν ἐπίσης ἀγρυπνοῦσαν ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων· ὡς συνήθως συμβαίνει μετὰ τὴν αἴρεσιν τῆς διδασκαλίας, ἔρχεται ἡ αἴρεσις τοῦ βίου, διαστραμμένοι δηλ. καὶ ψευδεῖς ἀρχαὶ καὶ διδασκαλαὶ περὶ τοῦ χριστιανικοῦ ἡθους καὶ τοῦ βίου τῶν πιστῶν ἤρχισαν νὰ διαδίδωνται ἐν αὐτῇ.

Ἡ περὶ τὰ ἡθῆ αὐτῆ ψευδῆ διδασκαλία δὲν διεμορφώθη ἀκόμη εἰς θεωρίαν, ἀλλ' ἦτο εἰσέτι τάσις, τῶν λεγομένων, διὰ λόγους ἀγιώστους ἡμῖν, Νικολαϊτῶν, ζητούντων νὰ συμβιβάσωσι τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ χριστιανικοῦ βίου μὲ τὰς ἐνόχους ἔξεις καὶ συνηθείας τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου. Τὴν τάσιν ταύτην, ἣτις μοιραίως παρουσιάζεται καὶ κρούει τὰς θύρας ἐκάστης Ἐκκλησίας, ἢ Ἐφεσὶς δραστηριῶς τὴν κατεπολέμησεν καὶ τὴν ἀπεσκοράκισεν.

Τέλος ἡ δραστηριότης τῆς Ἐφέσου διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε εἰσέτι ἀξιοσημείωτος, τὰ ἔργα τῆς εἶνε πολυαριθμότατα, ἴσως μάλιστα πολλῶν πλείονα ἢ ἐν ἀρχῇ, καὶ ὅσον ὀλίγον ἀνέχεται τοὺς ἀπατεῶνας, τοὺς ψευδοδιδασκάλους καὶ τοὺς βαρεῖς λύκους, τόσον περισσότερον ἐν ἀντιθέσει πρὸς πολλὰς ἄλλας Ἐκκλησίας, ἐν αἷς ἐπεκράτει ἡ χλιαρότης καὶ ἡ ἐντροπὴ νὰ ὁμολογήσωσι τὸν Χριστόν, αὐτῆ γνωρίζεται νὰ ὑφίσταται περιφρόνησιν καὶ θλί-

ψεις διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ὁρθοδοξία ὄθεν ἐν τῇ πίστει καὶ καθαρότητι ἐν τῷ βίῳ, μῖσος τῆς πλάνης καὶ ἀποστροφή τῆς κοσμικότητος καὶ τῶν παγίδων τῆς σαρκός, ἀκούραστος ἐνέργεια καὶ ὑπομονὴ ὑπὸ τὸν σταυρόν, εἶνε οἱ στολισμοὶ καὶ τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῶν χριστιανῶν τῆς Ἐφέσου.

Τοιαύτη Ἐκκλησία δὲν εἶνε τελεία; Δὲν πραγματοποιεῖ τὴν προφητείαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἐν τῇ ἀμπέλῳ του πᾶν κλήμα φέρον καρπὸν καθαίρει αὐτὸ ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ; Δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸ δένδρον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς

διεξόδους τῶν ὑδάτων, τὸ ὁποῖον τακτικῶς καὶ κανονικῶς κρατεῖ τὸ φύλλωμά του ἐν τῇ ἀνθηρότητι καὶ δίδει πλουσίους καὶ δαιψιλεῖς τοὺς καρπούς του εἰς τὴν ὠρισμένην ἐποχὴν; Τί δυνάμεθα νὰ εὐχηθῶμεν ἐπὶ πλέον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην; Τὸν παράδεισον, τὸν ὁποῖον ὑπισχνεῖται ὁ Κύριος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του, αὐτὴ τὸν κατέχει ἤδη. Αὕτη ἀπολαμβάνει ἤδη τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς καὶ οὐδεμίαν μομφὴν κατ' αὐτῆς· ἔχει τὸν τόπον τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Γ. Κ. ΠΑΣΧΑΛΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὴν προπαρατεθῆσαν δευτέραν ἑσπέραν ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν κ. Χρυσόστομος, προσεκάλεσεν εἰς συνεδρίαν καὶ σύσκεψιν τοὺς ἱεροκήρυκαὶ τῆς Ἐπιθεσίας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνέγνωσέ τὴν ἀπὸ 28ης Αὐγούστου 1912 Συνοδικὴν καὶ Πατριαρχικὴν ἐγκύκλιον, συνιστῶσαν πᾶσι τοῖς Μητροπολίταις τοῦ Οἴκου μ. θρόνου, ὅπως προτρέψωσι τὰς ἐκκαταχθῆσαι ἐκκλησιαστικὰς καὶ κοινοτικὰς ἀρχὰς ἵνα τὴν θέουσαν καταβάλλωσιν ἰδιαίτερον μέριμναν καὶ φροντίδα πρὸς θρησκευτικὴν διαπαιδαγῶγην τῆς σπουδαζούσης νεολαίας, ἀναγραφόμενων ἐπαρκῶν ὥρων πρὸς διδασκαλίαν τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος ἐν τοῖς σχολείοις καὶ ἀνατιθεμένης τῆς διδασκαλίας εἰς πρόσωπα θεοοικουμένης ἱκανότητος, ἰδίᾳ κληρικὰ, ὑποχρεούμενα νὰ ἐρμηνεύωσι καθ' ἑκάστον Σάββατον τὸ Εὐαγγέ-

λιον τῆς ἐπομένης Κυριακῆς εἰς ἐπήκοον πάντων τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Ἐπὶ τῇ ἐγκυλίῳ ταύτῃ προέτρεψεν ὅπως οἱ ἱεροκήρυκες καθ' ὄλον τὸν Σεπτέμβριον κατὰ τὰ κηρύγματά των προτρέπωσι τὸν λαόν, ἵνα ἀποστέλλῃ τὰ τέκνα του ἐγκλίμως εἰς τὰς σχολὰς ἵνα μὴ χωλαίνῃ ἡ ἐργασία καὶ νὰ ἐκλείψῃ τὸ δυσάρεστον φαινόμενον ἐν Σμύρνῃ, τῆς ὁποίας τὰς λαϊκὰς τάξεις θεινὴ λυμνίεται ἀγραμματισμῶν.

Ὁ «Ἱερός Πολύκαρπος» ἐκφράζει τὴν ἰδιαίτερον του εὐχαρίστησιν ἐπὶ τῷ ὅτι ἀρχαὶ τὰς ὁποίας ὑποστηρίζει, ἡ τόνωσις δηλονότι τοῦ θρησκευτικοῦ φρονήματος ἐπιδικάζεται ἡδὴ ὑπὸ πάντων κατανοησάντων τὴν δύναμιν τῆς θρησκείας εἰς τὸν καταρτισμὸν χαρακτῆρων ἀκεραίων καὶ χρηστών.

Χαίρει δὲ πρὸς τοῦτοις· διότι δίδεται εὐ-

χάριστος εὐκαίριος καὶ ὠθησις ἐκ τῶν ἄνω, ἵνα τὸ ἔργον τῆς θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» λαμβάνη πρακτικὴν τροπὴν καὶ κατεύθυνσιν σκοπίμων.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΩΝ ΕΚΦΡΑΣΙΣ

Ὁ «Ἰερὸς Πολύκαρπος» ἐκφράζει δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ πρὸς τὸ Προεδρεῖον τῆς ἐν Ἀμερικῇ Πανελληνίου Ἐνώσεως καθὼς καὶ πρὸς πάντας τοὺς πέραν τοῦ ὠκεανοῦ ἀνά τὸν Ν. Κόσμον δισκοπισμένους ἀδελφούς ὀρθοδόξους Ἑλληνας, οἵτινες ζῶντες ἐν μέσῳ τοῦ πρακτικωτέρου τῶν λαῶν τῆς ὑψηλίου γνωρίζουσι κάλλιον παντὸς ἄλλου κατὰ τίνα τρόπον νὰ διατρανώσι τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης, ἧτις δεῖν νὰ υφίσταται μεταξὺ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς δισκορπισμένων τέκνων τῆς φυλῆς ἡμῶν.

Οὕτως ἡ «Πανελλήνιος Ἐνωσις», διευθυνομένη ὑπὸ ἀνδρῶν ἐνοσρκούντων ἐν ἑαυταῖς τὰ ἰδανικά τῆς φυλῆς ἡμῶν, συνελθούσα εἰς γενικὴν συνεδρίασιν ἐν Βοστώνῃ τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ συσκαφθεῖσα περὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ καθόλου ἑλληνισμοῦ, μεταξὺ ἄλλων προσῶν, τὰ ἅποια διετέθησαν ἐκ τῶν πόρων τῆς χάριν διαφόρων σκοπῶν, ἐψήφισεν καὶ ὑπὲρ τῆς θρησκευτικῆς ἡμῶν ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» τὸ ποσὸν τῶν 500 δολλαρίων, τὰ ἅποια καὶ ἀπέστειλεν ἐγκαίρως συνοδευόμενα καὶ ὑπὸ τῆς ἐξῆς ὀρασιότατης καὶ πλήρους εὐγενῶν αἰσθημάτων ἐπιστολῆς :

Ἐν Βοστώνῃ τῇ 5 7)βρίου 1912

Πρὸς τὸν κύριον Π. Κασάπογλου, Πρόεδρον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐν Σμύρῃ θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας».

Κύριε Πρόεδρε,

Εὐχαρίστως ἐλάβομεν τὸ ἀπὸ 31 Ἰ-

ουλίου ἐντιμον γράμμα ὑμῶν προσεπιπεκυρωμένον διὰ τῆς τιμίας ὑπογραφῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σμύρνης κ. κ. Χρυσοστόμου, καὶ μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς διεξήλθομεν αὐτό.

Αἱ ὑπὸ τῆς ὑμετέρας παλαιμάχου «Εὐσεβείας» τελούμεναι ἐργασίαι ἐν τῇ καθ' ὑμᾶς περιοχῇ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν πρὸς διαφώτισιν τῶν ἀτυχησάντων ἡμετέρων ὁμοεθνῶν ἐξ ἱστορικῶν πλέον λόγων καὶ πρὸς παλινόστησιν, οἷον εἰπεῖν, αὐτῶν εἰς τὴν πάτριον γλῶσσαν καὶ συνείδησιν, εἰσὶν ἤδη ἀπὸ μακροῦ γνωσταὶ τοῖς πᾶσιν, οὐχ ἦντον δὲ καὶ ἡμῖν. Γεραίρομεν καὶ θαυμάζομεν τὸ ὑμέτερον πολυσχιδὲς καὶ πολύκοπον ἔργον, ἰσχύομενοι, ἵνα ἡ Θεία Παντοδυναμία κρατῶν ὑμᾶς ἐπ' αὐτό.

Θέλοντες δὲ καὶ ἡμεῖς πρὸς εὐδοκίμῃσιν αὐτοῦ νὰ συντελέσωμεν, κατὰ τὴν ἡμετέραν ἀδελφικὴν ἐπίκλησιν, ἐγενόμεθα ἐν τῇ ἄρτι συνελθούσῃ ἐνταῦθα Γενικῇ Συνελεύσει τῶν Πληρεξουσίων τῆς «Πανελληνίου Ἐνώσεως» εἰσηγηταὶ τῆς προτάσεως νὰ παρασχεθῇ τῇ ὑμέτερᾳ Ἀδελφότητι πᾶσα ἡ δυνατὴ εἰς τὸ γλίσχρον ἔτι ταμεῖον τοῦ ἡμετέρου Σωματείου συνδρομή. Αὕτη δ' ὤρισθη ὑπὸ τῆς Γενικῆς συνελεύσεως ὁμοθυμῶς καὶ μετ' ἐπευφημιῶν εἰς τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων (500) δολλαρίων.

Τὸ ποσὸν τοῦτο πέμπομεν δι' ἐγκλείστου ἐπιταγῆς ἐπὶ τῆς Τραπεζῆς Παρισίων μετ' ἐγκαρδίων καὶ εἰλικρινῶν εὐχῶν, ἵνα καὶ τοῦτο χρησιμεύσῃ πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν ἐνεργειῶν ὑμῶν. Παρακαλοῦμεν δ' ὑμᾶς νὰ εὐαρεστηθῆτε ν' ἀναγγείλητε μὲν ἡμῖν ὅτι τάχιον τὴν ἀσφαλῆ λήψιν τῶν χρημάτων, νὰ πέμψητε δὲ πρὸς τὸ ἡμέτερον Γραφεῖον τακτικὴν ἀπόδειξιν παραλαβῆς, διό-

τι εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν λογιστικὴν ὑπερησίαν αὐτοῦ.

Ἐπὶ τούτοις διαβιβάζοντες ὑμῖν τὴν ἔκφρασιν τῆς εἰλικρινοῦς ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης πάντων τῶν περὶ ἡμᾶς ἀδελφῶν, διατελοῦμεν μετ' ἄκρας ὑπολήψεως

Ὅπως ὑμέτεροι.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου (ὕ.τ.) Α. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

Ὁ Γενικὸς Διευθυντῆς (ὕ.τ.) Κ. Π. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ γενναία αὕτη πράξις τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως, εἶνε τοσοῦτον μᾶλλον παρήγορος καὶ ἐνθαρρυντικὴ, καθόσον ἀποδεικνύει τὸ εὐστοχον καὶ πρακτικὸν σιῶμα τῶν φρονημάτων, ὑφ' ὧν διαπνέονται οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνας καὶ δίδει εἰς μερικοὺς ἀποπλανηθέντας ὡς πρὸς τὰ μέσα τὰ ἅποια πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν καὶ τὴν κατεύθυνσιν, τὴν ἅποια πρέπει νὰ λάβωμεν ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῆς ἐκστρατείας τῆς προόδου ἡμῶν πολύτιμον καὶ διδασκτικὸν μάθημα. Τὸ ἐξόχως εὐχάριστον, εἶνε ὅτι πάντες οἱ ἐνοσρκούντες τὰ εὐγενῆ ἰδανικά παρ' ἡμῖν πρὸς οὓς μετ' ἀλπίδων ἀποβλέπει σύμπαν τὸ ἑλληνικὸν ἔργον τε καὶ λόγῳ ὑποδεικνύουσι τὴν κατεύθυνσιν, τὴν ἅποια πρέπει νὰ λάβωμεν, τοῦτέστι τὴν διὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀγνοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος ἀαμρόφωσιν καὶ ἀναγέννησιν ἡμῶν. Ὁ «Ἰερὸς Πολύκαρπος» εὐχεται ἵνα ἡ κατεύθυνσις αὕτη ὀδηγήσῃ τάχιον τὴν φυλὴν ἡμῶν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς προόδου καὶ τῆς ἀνυψώσεως τῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν εὐκλειαν καὶ δόξαν.

ΕΝΑΡΞΙΣ

ΕΣΠΕΡΙΩΝ ΚΑΤΗΧ. ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ, ἑσπέρας, ἐγένετο ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Χατζαντωνείου Σχολῆς ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ ἁγ. Δημητρίου ἡ ἐναρκητήριος τελετὴ τῶν χειμερινῶν ἑσπε-

ρινῶν κατηχητικῶν μαθημάτων τῆς θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» ψαλλέντος τοῦ νενομισμένου ἀγχιζμοῦ ἐνώπιον πολλοῦ πλήθους ἐξ ἀμροτέρων τῶν φύλων, πρωτοστατούντος τοῦ Θεοφ. ἐπισκόπου ἁγ. Τράλλων κ. Χρυσοστόμου, ἀναπληροῦντος τὸν κωλυόμενον μητροπολίτην ἡμῶν, καὶ παρόντων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἄλλων πολλῶν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀγχιζμοῦ, τὸν ἐναρκητήριον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ ἐκ τῶν ἱεροκλήρων τῆς «Εὐσεβείας» ἐλλόγιμος κ. Β. Εὐθυμίου μετὰ περισσοῦς εὐγλωττίας, γλαφυρότητος καὶ ἀβρότητος ἐπιχειρημάτων ἀναπτύξας τὸ ζήτημα τῆς ἀναγκαιότητος τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος, τὴν δ' ὀλην τελετὴν ἐπισπράγισεν ὁ Θεοφ. ἐπίσκοπος Τράλλων δι' ὀρασιότατης προσλαλιᾶς, ἐκφράσας τὴν π. κ. ἀν μομφὴν κατὰ τῶν παραγνωρίζοντων τὸ ἔργον τῆς «Εὐσεβείας» μὴ δυναμένων νὰ ἐξυψωφῶσιν εἰς τὰς ἀνωτέρας τῶν ἔθνῶν ἰδέας καὶ νὰ διακινῶσιν ὅτι ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἀκμὴ προσέρχεται [ἐκ τῆς ἐπικοινωνίας πρὸς τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, πρὸς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἐποῖον δημιουργεῖ τοὺς χαρακτῆρας καὶ ἐξασφαλίζει τὴν πρόοδον, ὡς ἀποδεικνύει τρανῶς ἡ ἱστορία, μαρτυροῦσα ὅτι, ὁ μὲν σεδασμὸς πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ ἡ ἀγνή πίστις ἐγέννησεν ἡρώως πραγματικοὺς καὶ ἐπέφερε νεκραναστάσεις, ἡ δὲ διαστροφὴ τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ ἡ διαστρέβλωσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος προητοίμασε τὴν πρὸς δουλείαν καὶ ἐξευτελισμὸν ὀριμότητα τοῦ ἔθνους.

Ἡ μετ' ἀμεροληψίας μελέτη τῆς πατρίου πρὸ πάντων ἱστορικῶν ἀποδεικνύει τρανῶς ὅτι τὸ μὲν εὐαγγελικὸν φῶς ἀναζωογονήσας τὰς ἐκκλελυμένας καὶ ἀτονησάσας ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων ἐξηνάγκασε τὸν πανίσχυρον ῥωμαϊσμὸν νὰ παραδώσῃ τὴν ἐξουσίαν εἰς τοὺς δούλους του, ἡ δὲ διαστροφὴ τοῦ υγινοῦς θρησκευτικοῦ πνεύματος καὶ ἡ εἰς ἔη-

ρᾶν μόνον γινῶσιν καὶ ἄκαρπον συζητήσιν περιορισθεῖσα θρησκευτικῇ μὲν μορφῇ προχοίμας τὰ θεσμὰ τῆς δουλείας καὶ τοὺς ἐλευθέρους τῶς ὑπέβαλεν εἰς τὴν ταπεινωσιν καὶ τὴν ἐξουθενῶσιν.

Αὐτὴν δὲ τὴν ὑγ. & θρησκευτικὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν πραγματικὴν ζωὴν «κοπεῖ νὰ διαδώσῃ ἡ «Εὐσεβεία», καὶ αὐτὸ τὸ εὐαγγελικὸν φῶς τὸ ἔποιον οὐδ' ἄλλως ἐπισχυνόμεθα νὰ κηρύξωμεν ὡς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, διότι εἶνε δύναιμι Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι, ἐπιζητεῖ νὰ μεταλαμβάνῃσθε αὐτὴ κατὰ τὸ πρόγραμμα, τὸ ἔποιον ἐλλείψει χώρου δημοσιεύομεν εἰς τὸ ἀκόλουθον φυλλάδιον.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» ἐκφράζει καὶ δημοσίᾳ τὴν ἄκραν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς εὐχαριστίας του εἰς τὸ ἐν Βοστώνῃ τῆς Ἀμερικῆς ἔντιμον Προεδρεῖον τῆς «Πανελληνίου Ἐνώσεως» ἐπὶ τῇ εὐγενῶς προστηχθείσῃ εἰς τὴν Ἀδελφότητα ἡμῶν δωρεᾶ ἐκ 500 δολλαρίων.

Αἰσθάνεται δὲ ἰδιαίτερον ἀγαλλίασιν ἐπὶ τῇ δωρεᾷ ταύτῃ, καθόσον οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἀδελφοὶ ἡμῶν ζῶντες μετὰ τὸ πρᾶκτικώτερον τῶν λαῶν γνωρίζουσι νὰ ἐκτιμῶσι Σωματεῖον, τοῦ ἔποιου ἰσόσκοπός τυγχάνει ὁ εὐγενέστετος ἐν τῇ ἐνικοῦν Ἀνατολῇ.

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1912.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Σεβ. ἅγιον Πισιδείας κ. κ. Γεράσιμον (Ἀττάλειαν). — Α. Σεβ. ἅγιον Ἀγκύρας κ. κ. Γεβρᾶσιον (Ἀγκυραν). — Α. Σεβ. ἅγιον Ἐλευθερουπόλεως κ. κ. Γερμανὸν (Πράβιον) — Α. Σεβ. ἅγιον 40 Ἐκκλησιῶν κ. κ. Ἀγαθάγγελον (40 Ἐκκλησίας). — Α. Σεβ. ἅγιον Κυθωνίαν

κ. κ. Γρηγόριον (Κυθωνίας). — Παισο. Ἀρχιμανδρίτην κ. Δωρόθεον Ν. Δουκάκη (περιοδεύονσα). — Αἰδ. Πρωτοπρεσβύτερον κ. Θεοδοσίον Κ. Σιμωνίδην (Καστελλόριζον). — Αἰδ. Οἰκονόμον Παπᾶ Ἰωάννην Ἰακωβίδην (Ἀγιάσων-Μιτυλήνης). — Αἰδ. Παπᾶ Γεώργιον Πολυχρονιάδην (Ἀγαθούπολιν) καὶ Ἱερολογ. Ἱεροδιάκονον κ. Δαβὶδ Καλογερόπουλον (Βάγναν—Βουλγαρίας). Ἐπιστολαί σας ἐλήφθησαν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς. — Παισοιολογ. Ἀρχιδιάκονον κ. Ἀγαθάγγελον Π. Λαγίδην (Ἀθήνας—Ἑλλάς). Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Παισοιολογ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Θεόφιλον Πετσομάννην (Κασαμπᾶ), καὶ κ. κ. Γ. Ἀσημακόπουλον (Διδυμότειχον). — Γ. Παλαμηδᾶν (Τσιφτέ—Καϊβέ). — Ἀναστάσιον Δαλιάκογλου (40 Ἐκκλησίας). — Ἀθανάσιον Π. Ν. Οἰκονομίδην καὶ Ἀριστείδην Χ' Στιούρου (Αράμαν), Συνεμορφώθημεν ἡδοναίως ὑμῶν. — Παισοιολογ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Γ. Κ. Σηροποταμηνὸν (Φινάριον—Κων) πόλεως) καὶ Κον' Ἀδαμάντιον Καρκακωνσταντῆν (Χατζηλέριον). Συνεμορφώθημεν ἡδοναίως ὑμῶν. Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Αὔριον Κυριακὴν 23 Σεπτεμβρίου οἱ Ἱεροκήρυκες τῆς θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς:

Ὁ Ἱερολογ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναφ ἁγ. Δημητρίου.

Ὁ ἐλλόγ. κ. Π. Κατουμβάκης π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναφ ἁγ. Κωνσταντίνου, μ. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ Εὐαγγελιστρίας.

Ὁ ἐλλόγ. κ. Β. Εὐθυμίου π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναφ Τιμίου προδρόμου (Σχοινάδικα), μ. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Αἰκατερινίης.

Ὁ ἐλλόγ. κ. Ἀνδρ. Κουρνιακίτης μ. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Νικολάου.